Magianders

Wim Kroeskop

Auteur: Wim Kroeskop
ISBN: 9789465545554
Coverontwerp: Wim Kroeskop
© <Wim Kroeskop

Honderdvijftig jaar geleden

Itia richtte haar bovenlichaam op en draaide haar hoofd rond in een poging iets van hun achtervolgers te horen. Ze hoorde, op de normale woestijngeluiden na, niets dat haar direct kon verontrusten. Toch wist ze zeker dat ze gevolgd werden. Omi en Mada, haar beide zusjes, hadden haar gewaarschuwd dat er iets achter hen aankwam. Wat of wie het was, wisten ze niet; ze vermoedden dat het mensen waren, maar zeker waren ze daar niet van. Itia draaide haar hoofd weer recht en liet haar bovenlichaam naar de grond zakken. Het had toch geen zin om daar verder haar krachten aan te verspillen. Hier, in de open vlakte van de woestijn, hoorde ze bijna niets, nog minder dan haar zusjes, en zag ze nog véél minder. Ze zwaaide weer met haar voelsprieten voor zich uit en ging voorzichtig verder toen ze geen obstakel voelde. Omi bleef recht achter haar en daar weer recht achter Mada, beiden er volledig op vertrouwend dat Itia zou waarschuwen als er obstakels waren.

'Stop,' klonk het uit Itia's mond en meteen verstijfden ze op de plek waar ze stonden. Itia hief haar bovenlichaam weer op en voelde aan de afkoelende lucht dat de zon achter de kim verdween. Het was weliswaar nog te vroeg om de kap die hun ogen beschermde af te doen, maar dat zou niet lang meer duren. Geduldig bleven ze staan.

De paar meter die ze eventueel nog hadden kunnen gaan, wogen niet op tegen het moment van rust dat ze nu even kregen.

Ze waren al zestien dagen op deze manier onderweg. Overdag voorzichtig schuifelen en op het moment dat de zon onderging even rusten. Daarna, als al het licht gedoofd was, met grote spoed verder. Nou ja, voor hun gevoel met grote spoed. Ruiters zouden de afstand in hooguit vier dagen hebben afgelegd, maar zij waren nu eenmaal Magianders. Zij hadden hun beperkingen, hoewel ze natuurlijk, vooral ná hun verpopping, veel voordelen ten opzichte van andere wezens hadden.

Itia voelde dat het licht verdwenen was en waarschuwde de anderen dat het bijna tijd was, terwijl ze de kap op haar hoofd terugsloeg. Haar geelzwart gestreepte oogbollen vingen nog net het laatste straaltje licht op en met een kreun sloeg ze snel haar kap weer terug. Ze wachtte even, probeerde het toen nog een keer, nu wat voorzichtiger, en toen ze merkte dat het veilig was, zei ze tegen de anderen dat ze hun kap ook konden afdoen.

'Horen jullie wat?' vroeg ze zachtjes. Beiden ontkenden ook maar enig geluid te horen, wat voor alle drie een geruststelling was.

‘Kom, nu kunnen we weer opschieten. Ik weet nog vaag de richting, maar het baken zal zo wel weer zichtbaar worden.’

Nu gingen ze, met hun blik op de grond voor zich, snel verder. Ze hadden nog geen tien meter afgelegd toen, ver weg op een heuveltop, het baken oplichtte. De Magianders waren weliswaar de enigen die het konden zien, maar het was dan ook alleen voor hen bedoeld. Daar, bij het baken, was het veilige nest waar ze naartoe moesten; daar zouden ze niet meer opgejaagd worden. Niet dat ze bang voor andere wezens waren, maar van de Ouden was het bevel gekomen om die zo veel mogelijk te sparen. Volgens de Ouden zouden ze elkaar nog hard nodig hebben en daar zou het niet bij helpen als er andere wezens door hen gedood werden. Nu ze weer zicht en hun baken hadden, schoten ze snel op en hoopten ze het nest binnen twee dagen te kunnen bereiken.

Halverwege de nacht werden ze opgeschrikt door het blaffen van honden. Haar zusjes hadden het dus blijkbaar goed gevoeld: het waren mensen die hen achtervolgden. Dat waren, voor zover zij wisten, de enigen die afgerichte honden hadden en die waren hen nu op het spoor.

Mada schatte de afstand tot het geblaf en wist dat de dieren hen al spoedig zouden bereiken. Ongetwijfeld zouden die hen aanvallen en trachten te doden. De mensen zouden het geen probleem

vinden; wat díe wilden hebben, zou toch onbeschadigd blijven.

Na een snel overleg besloten ze een eind uit elkaar te gaan om zo de dieren tussen hen in te krijgen. Als ze het goed deden, hoefden ze maar één keer hun kracht te gebruiken, waarna ze tijd hadden totdat de mensen bij de honden kwamen. Die zouden kwaad zijn om de dood van hun dieren en de snelheid van hun paarden opvoeren om hen te vangen, maar die paarden, bedacht Itia, konden ze veel gemakkelijker stoppen. Eigenlijk dom dat ze daar niet eerder aan gedacht hadden, dan hadden ze nu rustig verder kunnen reizen. Ach, gedane zaken nemen geen keer. Nu moesten ze alles op alles zetten om de honden te stoppen.

Ze gingen zo ver uiteen dat ze elkaar nog net konden waarnemen en legden zich in het woestijnzand dat al begon af te koelen. Geduldig wachtten ze op wat komen ging; nu haast maken zou hen alleen maar langer ophouden en het moment van rust was welkom.

Het waren zes honden. Grote honden, met een schofthoogte van meer dan een meter, die grauwend en blaffend kwamen aanrennen. Het kwijl droop van de grote slagtanden die uit hun bovenkaken staken en iedereen, ook mensen als ze die zouden aanvallen, zou een eenvoudige prooi voor hen zijn geweest. Echter niet Itia, Omi en Mada. Toen de dieren Itia in de gaten kregen, die

zich speciaal daarvoor oprichtte, stoven ze haar kant op. Vlak voordat de honden bij haar waren, spreidde ze haar voelsprieten. Meteen deden Omi en Mada hetzelfde en een zacht gerommel, alsof ergens ver weg een onweersbui heerste, weerklonk. De honden stierven een snelle, pijnloze dood onder de kracht van hun magie.

'Snel, twee strepen moeten genoeg zijn om paarden te stoppen.'

Met hun magie trokken ze twee strepen in het zand, drie meter breed en een tiental meters lang. De paarden zouden die niet gemakkelijk oversteken omdat ze de strepen voorzagen van de sterke geur van roofdieren. Met een beetje geluk zouden de dieren zelfs op hol slaan. Snel stelden ze zich weer achter elkaar op en vervolgden hun weg. Dankzij het moment van rust dat ze hadden gehad, konden ze weer op volle snelheid voort. Weliswaar waren de achtervolgers nog ver weg, maar ze besloten toch zo snel mogelijk door te gaan.

Tegen de morgen waren ze flink opgeschoten en verwachtten ze dat ze halverwege de volgende nacht bij het nest zouden aankomen.

Vlak voordat het weer licht werd, deden ze de kappen over hun hoofd, waardoor ze weer praktisch blind waren. Voorzichtig schuifelend gingen ze verder, totdat Mada, die weer achteraan liep, het geluid van hoefslagen hoorde. Snel waarschuwde ze de anderen dat de ruiters achter

hen waren en ook nog vlakbij. Itia besloot het enige te doen wat ze nog konden doen om te voorkomen dat ze de mensen moesten doden.

'Graven,' hijgde ze. Haar ademhaling, die hier in de woestijn toch al niet best was, werd door de spanning nog slechter en klonk raspend.

Zo snel ze konden, draaiden hun voelsprieten, met de punt naar beneden, rondjes in het zand, waardoor er een wervelwind ontstond die het zand opnam en hoog de lucht in wierp. Al snel waren de drie ontstane gaten diep genoeg. Snel kropen ze erin en meteen daalde het zand weer neer. Het bedekte hen helemaal. Slechts smalle voelsprieten staken iets uit het zand, maar die waren vrijwel onzichtbaar voor de mensen. Het enige dat ze nu nog konden doen, was hopen dat de mensen hen niet zouden vinden.

Itia snapte niet dat die hen zo snel hadden kunnen volgen. Blijkbaar waren de paarden niet bang geweest voor de lucht van de roofdieren. Hoe kon het dat die dieren, die normaal bij het eerste gevaar vluchtten, nu gewoon doorgelopen waren? Hadden hun berijders zoveel macht over hen? Ze hoopte er ooit, misschien later als ze verpopt was, achter te komen, zodat ze er in de toekomst rekening mee kon houden.

Alle drie voelden ze het aanzwellende en daarna weer afnemende trillen van de grond toen de paarden voorbij kwamen. Gelukkig moesten de ruiters, nu ze geen honden meer hadden, op hun

eigen zicht vertrouwen, want er waren geen sporen om te volgen. Die zouden echter best begrijpen dat zij drieën, die steeds in dezelfde richting waren gegaan, die richting zouden blijven aanhouden.

Toen het trillen helemaal was opgehouden, wachtte Itia nog even voordat ze weer onder het zand vandaan kwam. Haar voelsprieten vertelden haar dat ze weer alleen waren en snel waarschuwde ze de andere twee. Even later gingen ze weer achter elkaar verder, maar met dit verschil dat nu Mada voorop liep. Zij had het beste gehoor en kon misschien op tijd de mensen horen als ze die zouden inhalen.

De dag verliep verder rustig. Toen de zon op het hoogste punt stond, aten en dronken ze iets, terwijl ze hun lichaam weer wat rust gaven. Intussen overlegden ze hoe het mogelijk was dat de paarden gewoon waren doorgelopen, maar ze kwamen er niet uit. Daarna vroegen ze zich af hoever de mensen zich voor hen zouden bevinden, maar ook dáár wisten ze geen antwoord op. Ze moesten maar vertrouwen op hun goede gesternte en hopen dat ze die nacht veilig op de berg zouden aankomen, liefst zonder de mensen te ontmoeten.

Helaas, of hun goede gesternte hen in de steek liet of dat het iets anders was, de ruiters zaten op hen te wachten. Het was weer avond geworden en dus konden de drie weer zien wat zich voor hen

bevond. Daardoor viel het Itia, die nu weer voorop liep, op dat er in de verte vlammen in de zandvlakte brandden. De ruiters hadden blijkbaar een vuur aangelegd, mogelijk om hun eten te bereiden, en dat licht brandde nu in Itia's ogen. Net op tijd sloeg ze de kap over haar hoofd. Nu waren de vlammen te verdragen. Haar beide metgezellen hadden dezelfde reactie en deden ook hun kappen over het hoofd. Zachtjes lieten ze zich in het zand zakken om vooral niet op te vallen.

'Wat nu?' vroeg Mada. 'We kunnen niet verder zonder door hun kamp te gaan. Als we eromheen trekken, raken we het baken misschien kwijt. Dan zullen we verdwalen.'

'Rustig maar, Mada,' antwoordde Itia. 'Laat me even nadenken wat we het beste kunnen doen. Zoals je al zei, kunnen we niet rond het kamp trekken, maar als we nu eens proberen de paarden op hol te jagen? De ruiters zullen er ongetwijfeld achteraan gaan, want ze kunnen, zeker hier in de woestijn, niet zonder. Dat geeft ons de kans om door het kamp te trekken en dus op de juiste koers te blijven.'

'Maar hoe wil je de paarden opjagen? Het is de vorige maal ook niet gelukt en onze magie moet toch al sterk genoeg zijn,' vroeg Omi terwijl ze met haar voelspriet een vlieg wegjoeg en daarbij een kleine wervelwind van zand veroorzaakte.

'Dat is het,' zei Itia. 'Als we een zandstorm veroorzaken en die precies door hun kamp sturen,

zal er paniek uitbreken. Het lijkt me dat die paarden het dan wel op een lopen zullen zetten. En zo niet, dan zullen de ruiters in ieder geval hun gezicht bedekken om het zand uit hun ogen te houden. Bovendien zorgen we er dan voor dat het vuur uitgaat en daar moeten we gebruik van maken om door hun kamp te komen. Kom, doe zachtjes. We gaan eerst wat dichterbij.'

Lag hun snelheid toch al niet hoog, nu ging het helemaal langzaam omdat ze geen geluid en zo min mogelijk beweging wilden veroorzaken. Dankzij de bewolking die boven de woestijn hing, konden ze tot op ongeveer twintig passen van het kamp komen. Vanuit het kamp zouden ze niet te zien zijn omdat ze daar vanuit het licht het donker inkeken. Geruisloos begonnen ze het zand in beweging te zetten. Pas toen het zand een hoogte van een meter of tien bereikt had, hoorden ze in het kamp dat er buiten de lichtkring wat aan de hand was.

'Nu,' siste Itia en meteen stuurden ze de wervelwind van zand in de juiste richting.

Voor de ruiters was het te laat. De twintig meter die de wervelwind moest overbruggen, waren in een oogwenk afgelegd. Het vuur doofde inderdaad, de paarden trokken in paniek aan hun tuien en de ruiters waren alleen maar bezig om te proberen zich tegen het zand te beschermen.

De drie waren nog nooit zo snel geweest. Als schimmen gingen ze, zonder verder iets te zien, door het kamp. Toen ze dat een meter of vijf achter

zich hadden, lieten ze de wervelwind midden in het kamp in elkaar zakken.

Alles werd onder het zand bedolven, maar het was maar een dunne laag waar de ruiters zich gemakkelijk van zouden kunnen ontdoen. Twee paarden hadden zich echter losgetrokken en om die te vangen zou hen veel meer tijd kosten. Voorlopig waren ze veilig en nu het vuur gedoofd was, sloegen ze hun kappen weer terug zodat ze konden zien wat ze gedaan hadden.

'We zullen nu snel moeten zijn. Ik denk dat we nog een uur of twee te gaan hebben, maar dan zullen we ons moeten uitputten. Hoe denken jullie erover?' vroeg Itia.

Beiden knikten.

'Goed, dan nemen we het risico. Doe jullie kleding af, dat scheelt snelheid.'

Snel lieten ze hun kleding, die hen in de woestijn tegen de hitte beschermd had, op de grond vallen, stelden zich weer op en begonnen te rennen op hun korte, dunne pootjes.

In het begin ging het nog wel, maar al snel raakten ze buiten adem. Ze waren nu eenmaal niet geschikt om zo ver achter elkaar door te rennen. Even vertraagden ze om weer op adem te komen, maar toen ging het verder.

'De ruiters komen eraan,' kreunde Mada.

'Nog honderd meter, dan zijn we veilig,' stootte Itia uit en ze begon nog harder te lopen. Ondertussen stak ze haar voelsprieten naar achteren

om haar beide zusjes te helpen; ze voelde hoe haar magie toenam naarmate ze dichter bij het nest kwam.

De ruiters waren zo dichtbij gekomen dat ze het drietal konden zien en dat betekende ook dat ze hen, ondanks dat ze zo klein waren, konden doden. De eerste pijl verliet reeds de boog van de aanvoerder en die zou mogelijk Mada gedood hebben als niet één van de Ouden, die plotseling voor het drietal verscheen, een afwerend gebaar had gemaakt. De pijl viel nutteloos op de grond, evenals alle andere die reeds afgeschoten waren. Ze bleven staan waar ze stonden en keken de Oude opgelucht aan voordat ze zich omdraaiden naar hun achtervolgers. Tot hun grote verbazing waren het geen mensen, maar Zwarte Elfen.

De Oude sprak luid: 'Jullie jagen op ons omdat jullie onze Hartstenen willen. Stop daarmee en vertel het ook aan jullie soortgenoten. Jullie hebben nog geluk gehad. Als jullie onze kinderen gedood hadden, hadden we jullie allemaal vernietigd. Ga naar huis en vertel alle Zwarte Elfen wat ik gezegd heb.'

De Oude wenkte de drie zusjes en samen betraden ze het nest, de Zwarte Elfen achter zich latend. Hier konden ze in alle rust verpoppen om later, als volwassenen, de mensen te gaan helpen in hun strijd tegen een nu nog onbekende vijand. Dat zou hard nodig zijn omdat ze zonder die hulp zouden verliezen, maar zij, de Magianders,

beschikten over een sterke magie en waren niet zo gemakkelijk te verslaan.

Honderdvijftig jaar later, toen de kinderen volwassen waren, dachten de Ouden er nog weleens aan dat ze beter toen, toen de Zwarte Elfen nog niet zo sterk waren, hadden kunnen vernietigen. Helaas was de voorspelling niet zo duidelijk geweest.

Hoofdstuk 1

Earl trapte traag het voetpedaal dat zijn blaasbalg bediende naar beneden en meteen vlamde het vuur, door de toestroom van nieuwe zuurstof, op. Hij legde de staaf ijzer terug in het vuur en wachtte geduldig totdat die weer heet genoeg was om verder te bewerken.

Terwijl hij wachtte, veegde hij met een lap het zweet van zijn voorhoofd. Daarna stopte hij de lap weer achter het leren voorschoot dat hij droeg. Dat voorschoot beschermde zijn brede borst tegen de vonken en, gezien de vele schroeiplekken, bewees het duidelijk zijn nut.

Toen het metaal weer helgeel was, pakte hij het uit het vuur en keerde zich naar het aambeeld. Met zijn hamer sloeg hij het verder plat, totdat het naar zijn zin was. Daarna legde hij de staaf opnieuw in het vuur. Toen het ijzer ditmaal weer op temperatuur was, nam hij een stompe beitel en sloeg een geul in het midden. Vervolgens smeedde hij het ijzer voor de laatste keer dubbel. Halverwege pakte hij een leren zakje met zwart poeder. Dat had zijn opdrachtgever hem gegeven, net als de rest van het materiaal voor het zwaard. Earl strooide het poeder in de ontstane V-vorm en smeedde de gleuf dicht. Het ijzer ging, voor de zoveelste keer, terug in het vuur. Als het nu weer heet genoeg was, kon hij eindelijk beginnen het wapen in de juiste vorm te brengen.

Pas na een paar uur was hij tevreden. Het stuk metaal was nu iets gekromd en niet meer overal even plat. Over de hele lengte was het in het midden ongeveer een kwart centimeter dik, met heel dunne zijkanten.

Earl keek er tevreden naar. Hij had het metaal al honderdmaal platgeslagen, dubbelgevouwen en weer opnieuw platgeslagen, precies zoals hem opgedragen was. Dit was de eerste keer dat hij het zwaard in zijn vorm had gesmeed en hij was dik tevreden. Hij zou het vanmiddag harden, waardoor het metaal sterker werd, en daarna zou hij het morgen schuren, polijsten, slijpen en wetten.

Het was wel een bijzonder zwaard geworden, licht gebogen, slechts anderhalve centimeter breed en net geen meter lang. Voor een zwaard vrij kort, erg smal en heel licht, waardoor hij vermoedde dat het voor een niet al te groot persoon bestemd was. Mogelijk zelfs voor een vrouw.

Ondanks dat het licht gebogen was, moest hij het wel aan beide kanten slijpen; dat was de opdracht geweest. Een beetje vreemd, maar hij was slechts de smid die een opdracht uitvoerde. Híj hoefde het zwaard niet te gebruiken. Hoewel, het zou voor hem, met zijn lengte, precies op maat zijn.

Het werd tijd dat hij er voor die dag mee stopte en het zweet van zijn lichaam ging wassen. Bij de waterton keek hij naar het grote stuk gele zeep. *Er was iets mee, maar wát kon hij niet vertellen.* Nou ja, hij

zou zich er maar niet druk over maken. Hij sneed er een stuk af en begon zich te wassen.

Twee dagen later was het zwaard helemaal klaar. Glimmend gepolijst staal met vlijmscherpe snijkanten en zijn initialen, EW van Earl Wapensmid, in de doorn gestanst. Nu kon hij het wapen in elkaar zetten met het heft dat zijn klant, net als al het andere, ook zelf had meegenomen.

Eerst schoof hij een zilverkleurige, rechthoekige stootplaat, die als bescherming voor de hand diende, over de doorn. Toen hij daarna de twee delen van het heft, dat uit een of ander vergeeld bot gesneden leek, op de doorn legde, snapte hij niet hoe hij die moest bevestigen. De uiteinden aan één kant ervan pasten precies in de uitsparing van de stootplaat, waar hij ze dan ook inschoof, maar hij zou toch ook de achterkant moeten vastzetten om te voorkomen dat het weer uiteen zou vallen. Hij pakte net een leren veter om ze samen te binden, toen voor zijn verbaasde ogen de twee delen tot leven leken te komen. Even later waren de twee helften één geworden en onlosmakelijk met de rest van het zwaard verbonden. Vreemder nog: de pommel, aan de achterkant van het heft, veranderde in het wapenschild van Westland, met daaronder, in reliëf, de initialen die hij op de doorn had gezet.

Hij pakte het wapen vast en schrok van de siddering die door zijn lichaam trok. Het wapen leek één met hem te worden. Het was voor hém

bedoeld, maar dat was niet alles: zijn lichaam veranderde. Zijn zware smidslichaam slonk. De brede borstkas en dikke, sterke armen en benen werden slanker en soepeler. Het enige dat niet veranderde, was zijn lengte; hij bleef even kort.

Daarna schrok hij nog heftiger, want vanuit het niets verscheen plotseling zijn opdrachtgever in de kamer. Dat was dus geen gewoon mens, maar iemand die over magische krachten beschikte.

'Dus het wapen is klaar. Je hebt het vastgehouden en je hebt je oude lichaam weer terug. Nu snap je zeker wel dat het voor jou bedoeld is? Dat klopt. Er zijn intussen meer dan honderd jaar verstreken en het wordt tijd dat je weer tot jezelf komt, dat je je herinnert wie je bent. Het is dringend nodig om je plaats weer in te nemen en de mensen van Westland te leiden in de strijd tegen de Zwarte Elfen.'

'Wie bent u en wat bedoelt u met herinneren wie ik ben?'

De opdrachtgever liep op Earl toe, maar die week snel achteruit toen de man zijn hand uitstak om hem aan te raken.

'Wees niet bang, Earl. Ik wil alleen de herinneringen die ik zo diep in je heb weggestopt weer terugbrengen. Ik weet dat ze verschrikkelijk zijn, maar ze zijn nodig om je weer te maken tot wie je eens was. Laat mij je helpen en steunen om met die herinneringen om te gaan.'

Weer deed de man een stap. Earl kon niet verder omdat hij tegen de achterwand van de kamer stond. Iets zei hem dat het nodig was de man te vertrouwen, maar mocht die hem kwaad willen doen, dan had hij nog steeds het licht gekromde zwaard in zijn handen.

'Goed, ik zal meewerken als u dat vraagt. Wees u er wel van bewust dat ík het zwaard vasthoud en dat ik het gevoel heb dat ik ermee om kan gaan.'

Er verscheen een grijns op het gezicht van de man voor hem en toen bedacht Earl dat, als de man inderdaad een magiër was, hij met zijn zwaard waarschijnlijk weinig zou kunnen uitrichten. Hij stapte naar voren zodat de man hem kon aanraken. Die legde zijn hand op de schouder van Earl, mompelde wat en meteen verschenen er beelden in zijn hoofd.

Hoofdstuk 2

Zwarte Elfen hadden het Westland al een jaar in hun greep gehouden met overvallen en moordpartijen. De jonge Earl Westland en zijn wat oudere vriend, heer Radija Noordland, deden hun best om ze te bestrijden, maar ze doken op steeds weer andere plaatsen in het Westland op.

En nu waren ze ook al in Noordland gesignaleerd. Volgens het verhaal van enkele reizigers waren het er maar enkelen, maar genoeg om er een eenheid op af te sturen. Het gevaar moest in de kiem gesmoord worden. Daarom reed Radija met een groepje mannen naar de plaats waar ze het laatst gezien waren. Helaas voor hen bleek het een hinderlaag te zijn.

De Zwarte Elfen hadden besloten om eerst heer Noordland en daarna heer Westland te vermoorden. Deze twee mannen waren het grootste gevaar voor hen door hun inzicht en strijdlust. In meerdere zware gevechten hadden ze geprobeerd om hen te doden, maar dat was steeds niet gelukt. Daarom hadden ze besloten hen te scheiden en apart in een hinderlaag laten lopen.

Toen Radija Noordland in de vallei kwam waar de Zwarte Elfen gezien waren, bleken het er echter meerdere tientallen te zijn. Vanuit de struiken vielen ze de groep aan en, hoewel ze zelf veel

verliezen leden, zagen ze kans de hele groep af te slachten.

In hun wreedheid hadden ze de nog levende Radija met gespreide benen aan een dikke tak vastgebonden en hem daarna van zijn kruis tot aan zijn hals opengesneden.

Zo had Earl hem een paar dagen later gevonden, terwijl de raven zich aan zijn ingewanden tegoed deden. Met tranen in zijn ogen had hij het lichaam losgemaakt en op een brandstapel gelegd. Daarop had hij tijdens de verbranding gezworen bloedig wraak te zullen nemen.

Zijn magiër had hem met magie nog sneller en sterker gemaakt dan hij al was. Hierdoor hanteerde hij zijn grote slagzwaard als een veertje. Bovendien wees de magiër hem steeds waar hij Zwarte Elfen kon vinden, met hoeveel ze waren en hoe hij ze het beste kon verslaan.

Hij had een groep van zijn beste soldaten uitgezocht die bereid waren hem, desnoods tot in de dood, te volgen. In een maand tijd hadden ze al vele gevechten geleverd, en gewonnen, waarbij hun eigen verliezen beperkt waren bleven.

Ze lieten niets in leven, óók de reizigers niet die het valse bericht hadden verspreid. De dood van Radija werd op verschrikkelijke wijze gewroken en de Zwarte Elfen werden bijna volledig uitgeroeid.

Toen de strijd ten einde was, had Earl zich met zijn verdriet in zichzelf teruggetrokken. Hij wilde alles vergeten, wat hem met behulp van zijn magiër lukte, en verliet zijn land.

Het vloog door zijn hoofd: de pijn, de haat, de ellende en het verdriet. Hij voelde ook hoe de magiër alles verzachtte en daarna de haat liet verdwijnen. Hij werd zich ervan bewust dat Earl Wapensmid, zijn huidige naam, niet correct was. Zijn werkelijke naam was Earl Westland.

Westland was zijn land; dat had hij beschermd en daar had hij over geheerst. Het land met zijn groene heuvels, traag stromende rivieren en dichte bossen. Een rijk land was het, en het was zijn eigendom geweest totdat hij, nadat hij zijn vriend had gewroken, wapensmid was geworden. Hij wist alles weer en richtte zich op voor de magiër.

'Ik weet weer wie ik ben. U zegt dat ik nodig ben om de Zwarte Elfen te verslaan, maar die waren toch al verslagen? Hoe kan het dat ze nu weer een gevaar vormen?'

'Aeries, hun huidige leider, heeft kans gezien om op de een of andere wijze magie te bemachtigen, of hij bezat die al en heeft die ontwikkeld; dat weet ik niet. Maar plotseling zijn de Zwarte Elfen veel sterker geworden en plegen ze steeds vaker overvallen. Ze willen, zoals het er nu uitziet, eerst Westland veroveren, maar daarna natuurlijk alle andere landen willen veroveren.

De Ouden van de Magianders hebben mij gevraagd, nou ja, opdracht gegeven je weer terug te halen. Als je niet zo bliksems nodig was, had ik het niet gedaan, maar ze zeiden dat er geen andere oplossing was. Weet je nu ook weer wie ik ben?'

Earl keek de magiër aan die hem eerst alles had laten vergeten en het hem nu weer liet herinneren, en knikte toen.

'Nu je het vraagt wel. Jij bent de oude magiër Astros. Jij hebt me in al die jaren bijgestaan door me tegen de magie van anderen te beschermen. Wil je me nu weer helpen? Ik denk dat ik mezelf nog steeds niet tegen magie kan beschermen, of wel?'

'Nee, jezelf daartegen beschermen kun je nog steeds niet, maar ik zal je niet meer beschermen. Ik ben oud en weet niet of ik binnenkort zal overlijden, maar gelukkig is daar wat op gevonden. Itia zal die bescherming overnemen. Zij is een Magiander die kort geleden verpopt is en nu over haar volle magie beschikt. Weliswaar zal ze hier en daar nog wel begeleiding van de Ouden nodig hebben, maar dat zal geen probleem zijn. Samen moeten jullie hen kunnen verslaan. Je zult haar binnenkort ontmoeten, voordat je weer naar Westland gaat. Je snapt natuurlijk dat daar veel veranderd is in al die jaren, maar dat kun je vast wel aan. Anders kan Itia je wel helpen; het blijkt dat ze over behoorlijk sterke magie beschikt.'

'Dus je bent alleen maar gekomen om me alles weer te laten herinneren? Goed, als dat zo is, dan is

het niet anders. Ik beloof je dat ik de bescherming van Westland weer op me zal nemen. Zullen ze me daar nog herkennen?'

'Dat zal wel niet. Het gebeurt maar zelden dat mensen honderd jaar of ouder worden. Tenminste, mensen zonder magie. Maar ze zullen ons samen zien en als ik dan vertel wie je bent, zullen de meesten het begrijpen,' antwoordde Astros, terwijl er een peinzende blik in zijn ogen kwam. Daarna vervolgde hij: 'Maar nu bedenk ik dat ik niet weet of we daar goed aan doen. Misschien is het beter dat niet iedereen weet wie je bent; dan werkt de verrassing, zeker tegenover de Zwarte Elfen, in je voordeel. Nee, het lijkt me verstandiger dat je alleen naar Westland reist en dat ik eerder of later aankom. Mogelijk zullen er mensen zijn die doorhebben dat je iets bijzonders bent, maar ze zullen vast niet begrijpen wie je werkelijk bent. Nu, wat dacht je van een pint bier om het te vieren?'

Earl lachte, liep naar de ruimte die hem als keuken diende en pakte een klein vaatje donker bier. Hij herinnerde zich de voorliefde van Astros voor het donkere, bruine bier, dat een stuk sterker was dan het lichtgele. Toen hij in de kamer terugkwam, had Astros intussen een, wat vreemde, leren schede met riemen op tafel gelegd. Daarmee kon hij het zwaard op zijn rug dragen. Het vreemde aan de schede was dat het zwaard niet plat op zijn rug zou liggen, maar haaks daarop.